

ת"פ 5147/01/11 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד הנאשם - יהודה סולומון

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 5147-01-11 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' סולומון(אסיר)
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות
משטרת ישראל תביעות רמלה על ידי עוה"ד
נטליה אוסטרובסקי
נגד
הנאשם - יהודה סולומון (אסיר) הובא
באמצעות שב"ס

הכרעת דין

כתב אישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, הנאשם היה במשמורת חוקית בכלא מעשיהו. מן הראוי לציין שאומנם בעובדות כתב האישום נרשם שהביקור היה ב-"כלא מעשיהו", אך במהלך המשפט התברר שהיה מדובר ב-"כלא איילון". כמו כן, הנאשם בעצמו העיד במשפט שהביקור היה ב-"כלא איילון" ברמלה (פרוט' עמ' 52 ש' 31). למען הנוחות, במקום כלא איילון, יאמר להלן למען הקיצור: **הכלא**.

2. ביום 15.8.10 הגיעה אחותו של הנאשם, שולמית ברלורפקר (להלן: **שולמית**) יחד עם גיסה רחמים שמעון (להלן: **רחמים**), לכלא במטרה לבקר את הנאשם. במסגרת הביקור שנערך הנאשם גידף את שולמית ואמר לה שאם היא תשקר לו בנושא הירושה הוא יתן לה "כאפה בפנים". בנוסף, הנאשם הרים את ידו באומרו לשולמית כי טוב שהוא בכלא, אחרת היה מראה לה מה זה וכי ברגע שיצא הוא קודם יהרוג אותה ואחרי זה יהרוג את ילדיה ויתנקם בנכדיה.

סירוב הנאשם לייצוג

עמוד 1

3. הנאשם סירב להיות מיוצג על ידי סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית ובחר לייצג את עצמו. אביא בקצרה את השתלשלות הדברים כפי שעלו מהפרוטוקולים של בית המשפט:

11.10.11 כבוד סגנית הנשיאה השופטת נירה דסקין מינתה סנגורית מטעם הסנגוריה הציבורית לייצג את הנאשם.

17.1.12 הנאשם הודיע שהוא מבקש לשכור שירותיו של עורך דין פרטי מטעמו ושאינו מעוניין בשירותיה של הסנגוריה הציבורית.

17.6.12 עורך הדין אורן שפקמן שמונה מטעם הסנגוריה הציבורית, מודיע לבית המשפט כי הגיע לבקר את הנאשם במקום כליאתו אך הנאשם סירב לצאת אליו ובמעמד הדיון הודיע לו שאינו מעוניין בייצוג מטעם הסנגוריה הציבורית. הנאשם הבהיר בעצמו שהוא מעוניין לייצג את עצמו ושאינו מעוניין בשירותיה של הסנגוריה הציבורית. בנסיבות אלה, כבוד סגנית הנשיאה, השופטת נירה דסקין הורתה על שחרור הסנגוריה הציבורית מייצוגו של הנאשם.

13.9.12 בדיון שהתקיים בפניי, בישיבת תזכורת בטרם קביעת מועדים להוכחות, הנאשם חזר על עמדתו שאינו מעוניין בייצוג של סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית והביע אי אמון בשירותיה וציין כי "כל חמש מאות עורכי הדין שעובדים בסנגוריה הציבורית הם אותה סחורה. אין לי אמון בהם בכלל". בנסיבות אלה, הוריתי למאשימה לצלם את מלוא חומר החקירה על מנת שיימסר לידי הנאשם בדיון שלאחריו.

9.10.12 חומר החקירה נמסר לידי הנאשם במעמד הדיון.

6.3.13 נשמעה עדותם של שני עדי התביעה המרכזיים, שולמית ורחמים. בסוף הדיון בית המשפט הציע לנאשם מינוי של סנגור ציבורי שייצגו ואכן מונה סנגור עבורו.

3.4.13 התייצב עורך דין איתי בר עוז מטעם הסנגוריה הציבורית וביקש דחיה על מנת שיהיה סיפק בידו לבקר את הנאשם במקום כליאתו.

25.4.13 עורך הדין איתי בר עוז מודיע לבית המשפט כי ביקר את הנאשם במקום כליאתו והנאשם הבהיר לו חד משמעית כי אינו מעוניין בייצוג. הנאשם פנה לבית המשפט וחזר על עמדתו שאינו מעוניין בייצוג מטעם הסנגוריה הציבורית מאחר

ולטענתו הם פועלים לרעתו. בנסיבות אלה, שחררתי את עורך דין איתי בר עוז ואת הסנגוריה הציבורית מהמשך ייצוגו של הנאשם וקבעתי כי הנאשם ימשיך לייצג את עצמו על פי בקשתו.

4. הלכה פסוקה היא בעת שנאשם מסרב להיות מיוצג על ידי סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית ולא משתף פעולה עם הסנגורים שמתמנים עבורו וגם לא ממנה סנגור פרטי מטעמו, כפי שהיה במקרה שבפני, אזי בית המשפט רשאי לנהל את המשפט ללא ייצוג, תוך הקפדה על זכויותיו הדיוניות של הנאשם (ע"פ 740/12 **מדינת ישראל נ' ברסקי** [פורסם בנבו] (21.7.14) פסקאות 21 - 24 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר; ע"פ 8347/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.2.14) פסקה 3 להחלטתה של כבוד הרשמת ליאת בנמלך). בית המשפט דאג להקפיד על זכויותיו הדיוניות של הנאשם באופן הבא:

א. הנאשם קיבל לידיו את מלוא חומר החקירה;

ב. בית המשפט הציע לנאשם מספר פעמים מינוי של סנגור ציבורי והנאשם סירב;

ג. בית המשפט דאג שימסרו העתקים של כל הפרוטוקולים של בית המשפט מיד בכל תום דיון ובמרוכז בשלבים שונים של המשפט (ראו למשל פרוטוקול מיום 13.9.12, 9.10.12, 6.3.13, 18.11.13, 9.4.14, 21.1.15).

ד. סיכומי המאשימה נשמעו במועד מסוים וסיכומי ההגנה נשמעו מספר שבועות לאחר מכן על מנת לאפשר לנאשם להתכונן כיאות לסיכומים מטעמו (ראו פרוט' מיום 27.1.15 ומיום 18.2.15).

ה. הנאשם ביקש לזמן עדים שונים ובית המשפט נעתר באופן חלקי לבקשותיו אלה תוך הפעלת שיקול דעת לעניין הרלוונטיות של העדים שהנאשם ביקש לזמן. על נושא זה אעמוד בהרחבה בפרק נפרד בהמשך.

ראיות המאשימה

5. מטעם המאשימה התייצבו שני עדים, שולמית ורחמים וכן השוטר יצחק רוזן (להלן: **יצחק**) שגבה את אמרתו של הנאשם (ת/1).

6. **שולמית** העידה שהיא אחותו הגדולה של הנאשם ומתוך תחושת מחויבות משפחתית כלפיו היא הגיעה

לבקרו במועד האירוע. לטענתה בעלה נפטר ורחמים שהינו נשוי לאחותה מזל ז"ל, ליווה אותה לביקור זה וזאת לאור בעיות ראייה מהן היא סובלת. כמו כן, הבהירה שלאור בעיותיה הרפואיות וגילה (בת 62 שנים) וכן מצוקתה הכלכלית, מיעטה לבקר את הנאשם. במועד האירוע הנאשם הביע כעסו לגבי אופן חלוקת הירושה של הוריהם וכן על כך שאינו מקבל ביקורים והפקדה של כספים בחשבון הקנטינה שלו. בהמשך, הנאשם החל לקלל אותה תוך שימוש במילים גסות כגון "זונה", הרים את ידו במטרה להכותה ואיים שיפגע בה ובילדיה עם שחרורו ממאסרו (פרוט' עמ' 14 - 15). מן הראוי לציין שהיה צורך לרענן את זיכרונה לגבי הדברים המדויקים שאותם אמר לה הנאשם והיא אישרה את הדברים שהוקראו לה מתוך הודעתה במשטרה (פרוט' עמ' 15 ש' 23 - 32, עמ' 17 ש' 9, עמ' 18 ש' 1 - 9). בשלב מסוים במהלך חקירתה הנגדית ע"י הנאשם, היא פרצה בבכי בשל האשמותיו השונות כלפיה (פרוט' עמ' 19 ש' 20 - 21).

7. מן הראוי לציין שהאירוע נשוא כתב האישום הוא אירוע ממוקד בזמן ובמקום ועניינו עבירה בודדת של איומים בגין הדברים שהשמיע הנאשם, לטענת שולמית ורחמים, באוזני שולמית. יצוין כי בדיון בית המשפט תיעד את שעת התחלת החקירה הנגדית, בשעה 10:11 (פרוט' עמ' 16 ש' 2). בהמשך, הובהר לנאשם שעליו למקד את שאלותיו וכי החקירה הנגדית תסתיים בשעה 10:45 (פרוט' עמ' 19 ש' 27 - 33). בסופו של דבר, שולמית עזבה את אולם בית המשפט מיוזמתה לאחר שהנאשם קרא לה "אישה מפגרת" (פרוט' עמ' 25 ש' 5). בנסיבות אלה, ניתנה ההחלטה הבאה (פרוט' עמ' 25 ש' 11 - 17):

"החקירה הנגדית הגיעה לסיומה, השעה כעת **10:59**. הנאשם קיבל את הזמן שנחוץ לו לצורך חקירה נגדית. כמו כן, הנאשם פנה לעדה בצורה מעליבה והעדה יצאה מהאולם על דעת עצמה. מכל מקום, יש לראות את השלב אליו הגיעה החקירה הנגדית כמיצוי מלא של החקירה הנגדית".

8. **רחמים** העיד שבמעמד הביקור שאליו הגיע הנאשם העלה טענות שונות כלפיו וכלפי שולמית. כמו כן, ציין שאשתו מזל ז"ל, נפטרה כחמישה חודשים עובר לביקור של הנאשם. לטענתו, הנאשם קרא לשולמית "זונה" והרים את ידו בכיוון שלה במטרה להכותה ואיים שיפגע ברחמים ובילדיו (פרוט' עמ' 26 ש' 22 - עמ' 27 ש' 8). כמו כן, בהמשך נתבקש ריענון זכרוננו מתוך ההודעה שמסר והבהיר שהנימה הבוטה שבה פנה אליהם הנאשם באה לאחר טרוניה שהשמיע הנאשם לגבי אופן חלוקת הירושה של הוריו. רחמים טען שהנאשם השמיע דברי איום מפורשים שיהרוג את שולמית, את ילדיה ואת נכדיה (פרוט' עמ' 27 ש' 13 - 25).

9. **יצחק** העיד שעבד במהלך חודש ספטמבר 2010 כחוקר בתחנת המשטרה ברמלה ונשלח לכלא בו שהה הנאשם לצורך גביית עדותו. כמו כן, ציין כי הנאשם הוזרר כדן והודע לו על זכותו להיוועץ בעו"ד ונחקר. לטענתו, הנאשם סירב למסור גרסה כלשהי לגבי החשדות כנגדו בדבר ביצוע עבירת איומים כלפי שולמית ורק אמר שאת כל מה שיש לו לומר הוא יגיד בבית המשפט (פרוט' עמ' 6 - 11). מן

הראוי לציין שהנאשם חקר את יצחק בחקירה נגדית ובשלב מסוים גם העליבו וקרא לו "כלב ממושמע" (פרוט' עמ' 11 ש' 27 - 31). ניתנה החלטה המורה לנאשם לנצור את לשונו ולשמור על כבודו של העד ולהתנסח בצורה ראויה בבית המשפט (פרוט' עמ' 12 ש' 6). בהמשך הנאשם שאל מספר שאלות בודדות בחקירה נגדית ולאחר מכן הודיע שהסתיימו שאלותיו.

בקשת הנאשם להזמנת עדים

10. הנאשם ביקש מבית המשפט לזמן עדים שונים שלטענתו יש בעדותם בכדי לזרות אור על השתלשלות הדברים באותו היום של הביקור על ידי שולמית ורחמים. לטענתו, לא איים כלל ועיקר על שולמית או על רחמים. בית המשפט הפעיל שיקול דעת בהזמנת העדים לפי הפירוט שלהלן:

א. מצלמות שב"ס וסוהר בשם ג'קי- הנאשם ביקש לקבל את התיעוד ממצלמות האבטחה בכלא שמתייחס למקום שמיועד לביקורי משפחות לאסירים ובו נערך המפגש בינו לבין שולמית ורחמים. בנוסף, הנאשם טען שסוהר בשם "ג'קי" היה נוכח באירוע וביכולתו להעיד על שאירע המפגש. בעקבות זאת, ניתנה החלטה המורה למפקד הכלא להודיע לבית המשפט אם קיים תיעוד חזותי של חדר הביקורים בין אסירים למשפחותיהם לתאריך 15.8.10 ואשר מתעד את המפגש שנערך בין הנאשם לבין שולמית ורחמים. בנוסף ניתנה הוראה למפקד הכלא להבהיר, על פי בדיקה שיערוך, האם היו סוהרים כלשהם נוכחים בעת המפגש, לרבות סוהר בשם ג'קי (פרוט' עמ' 43, סעיף 3 להחלטה). נתקבלה תשובה בכתב ממפקד הכלא ביום 29.3.13 ואשר לפיה:

"תשובתי הינה: בחדרי הביקורים אכן יש מצלמות שמתעדות אירועים, אך ההחלטה נשמרת למשך שבוע בלבד ולא ניתן לשחזר האירוע מיום 15.8.10 כפי שכבודו מבקש. לגבי הסוהר ג'קי, לא קיים סוהר בשם הזה בב/ס איילון".

יובהר שבהחלטתי מיום 1.5.13, הוריתי על העברת תשובת מפקד הכלא ישירות לשב"ס ולידי הנאשם. יתר על כן, לאור טענתו של הנאשם שלא קיבל את התשובה, במעמד הדיון שהתקיים בפני ביום 18.11.13, חומרים אלה נמסרו ישירות לידי.

ב. תדפיס חשבון הקנטינה - הנאשם ביקש לקבל את תדפיס חשבון הקנטינה ולכן בהחלטתי מיום 25.4.13 הוריתי לשב"ס להמציא תדפיס חשבון הקנטינה של הנאשם וזאת בגין התקופה שבין 1.8.07 ועד 5.8.10. מפקד הכלא נעתר לצו והעביר לבית המשפט את החומר הנדרש, ואשר גם הוא נמסר לידי הנאשם (ראו החלטתי מיום 1.5.13 וכן פרוט' בית המשפט מיום 18.11.13). המטרה של תדפיס חשבון הקנטינה היתה כדי שהנאשם יראה לבית המשפט שלא היו הפקדות לחשבון הקנטינה שלו מטעם קרוביו וזאת כחיזוק לטענתו שלא היתה סיבה

ששולמית ורחמים יגיעו אליו לביקור, כי ממילא לא היה קשר ביניהם.

ג. קצין המודיעין של הכלא - הנאשם ביקש לזמן את קצין המודיעין של הכלא. התכלית של הבקשה של הנאשם להזמנתו של קצין המודיעין כעד מטעם ההגנה היא על מנת להביא בפני בית המשפט את התיעוד החזותי שנשמר במצלמות האבטחה של הכלא לגבי המפגש. בנסיבות אלה, קבעתי שניתן לעשות שימוש בסמכותו של בית המשפט לפי סעיף 108 לחוק סדר הדיו הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 על ידי מתן צו בעניין, כפי שאכן נעשה, ואין צורך בהזמנת קצין המודיעין בעצמו. בנסיבות אלה, הבקשה להזמנת קצין המודיעין של הכלא, כעד מטעם ההגנה, נדחתה (ראו החלטה בפרוט' מיום 25.4.13, עמ' 42).

ד. הזמנת השוטרת מרים נווה - השוטרת מרים נווה (להלן: **מרים**) גבתה את הודעתה של שולמית ולכן הנאשם ביקש שתוזמן לעדות. ואכן היא הוזמנה ואף הוצאו כנגדה צווי הבאה עקב העדר התייצבות. בסופו של יום מרים התייצבה לדיונים ונחקרה בחקירה נגדית על ידי הנאשם (ראו פרוט' מיום 21.1.15, עמ' 65 ואילך).

ה. עורך דין שלמה מאיר - הנאשם ביקש שיוזמן כעד מטעם ההגנה עורך דין שלמה מאיר שטיפל לטענתו בהליך הירושה של עיזבון הוריו המנוחים של הנאשם. משנתברר שמדובר בעורך דין שלא היה נוכח באירוע נשוא כתב האישום וכל מטרת הבאתו לבית המשפט היא כדי להצביע על מהות הסכסוך בין הנאשם לבין אחיו ואחיותיו בסוגיית הירושה, בקשתו של הנאשם לזימונו של עורך דין שלמה מאיר כעד מטעם ההגנה, נדחתה מחמת העדר רלוונטיות (ראו החלטתי בפרוטוקול מיום 18.11.13, עמ' 48).

ו. הזמנת השוטר אייל אליאב - הנאשם ביקש להזמין את השוטר אייל אליאב, קצין החקירות של תחנת רמלה אשר הורה על העברת התיק לתביעות לצורך הגשת כתב אישום כנגד הנאשם. בהחלטתי מיום 25.4.13 (פרוט' עמ' 42), קבעתי שמאחר ואינו עד לאירוע נשוא כתב האישום ורק הפעיל את סמכותו כקצין חקירות להעברת התיק לתביעות, וזו החליטה על הגשת כתב האישום, הבקשה של הנאשם להזמנתו של השוטר אייל אליאב כעד במשפט נדחתה מחמת חוסר רלוונטיות.

גרסת הנאשם

11. הנאשם העיד במשפט וטען שלא השמיע דברי איום מכל מין וסוג כלפי שולמית ורחמים. לטענתו, בפועל היה נתק ממושך בינו לבין שולמית ויתר בני המשפחה ולכן לא היתה כל סיבה שתגיע אליו לביקור. הנאשם הופתע מביקור זה ובשלב מסוים סירב לשוחח עם שולמית ורחמים וסובב להם את גבו על מנת להביע את העדר רצונו לתקשורת עימם וכדי שיבינו מעצמם שאיננו מעוניין בכל מגע עימם. כמו

כן, טען שהתלונה שהוגשה על ידי שולמית ורחמים היא עלילת שווא (פרוט' עמ' 52-59).

דין והכרעה

12. במקרה שבפני, הנני מעדיף את גרסתם של שולמית ורחמים לגבי השתלשלות האירוע נשוא כתב האישום על פני גרסתו של הנאשם. להלן נימוקיי:

א. גרסתה של שולמית וגרסתו של רחמים נתמכות זו בזו. לא מצאתי סתירות בין שתי הגרסאות. הנפוץ הוא, שתי הגרסאות תואמות אחת את השניה וכל אחת מהן יש בה כדי לחזק את רעותה.

ב. גם אם קיים סכסוך פנים משפחתי בין הנאשם לבין אחיו ואחיותיו, בין לעניין הירושה ובין מכל סיבה אחרת, לא התרשמתי שהתכלית של הביקור היא העלבתו של הנאשם או פגיעה ברגשותיו. מקובלת עליו טענתה של שולמית שהביקור נערך מתוך תחושת מחויבות לאור הקרבה המשפחתית ביניהם, וזאת גם אם היה נתק ממושך ביניהם והנאשם היה מלא רגשות כעס כלפיה. במילים אחרות, לא התרשמתי ששולמית ורחמים, בעת שנערך הביקור, דרשו ברעתו של הנאשם, כדי שיזכו לתגובה המתריסה והמאיימת מטעמו, כמתואר בעובדות כתב האישום.

ג. חיזוק לגרסתם של שולמית ורחמים, ניתן למצוא בעובדה שהנאשם בחר לשמור על זכות השתיקה בעת שנחקר בכלא על ידי יצחק. בחקירה, הנאשם, באופן עקבי ענה על כל השאלות הפרטניות שנשאל אודות המפגש שהיה בינו לבין שולמית ורחמים במילים: "הכל אני יגיד בבית משפט". הלכה פסוקה היא כי שתיקתו של נאשם בחקירתו במשטרה, עשויה לשמש כראיה המחזקת את ראיות התביעה כנגדו. בסיסה של הלכה זו נעוץ בהבנה כי בחירתו של נחקר לשתיקה במהלך חקירה אינה מתיישבת עם חפותו, שכן אדם שהוא חף מפשע ירצה למסור את גרסתו על מנת להפיג את ענן החשדות הפלילים העומד מעל ראשו. לפיכך, לצד הזכות המוקנית לכל נאשם למלא את פיו מים במהלך החקירה, נקבע בפסיקה, כי ניתן להסיק משתיקתו של הנאשם כי יש לו מה להסתיר, ובהעדר טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשמור על זכות השתיקה, תהווה שתיקתו של נאשם, משום ראיה המחזקת את הראיות הפוזיטיביות הקיימות נגדו ובכלל זה מדובר גם בחיזוק לראיות הנסיבתיות הפועלות לחובתו (ע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.7.14) פסקאות 29 ו-30 לפסק דינו של כבוד השופט שהם; ע"פ 4872/13 **נחמני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (26.10.14) פסקה 24 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל).

13. הנאשם טען למחדלי חקירה בתיק שיש בהם בכדי להוביל, לשיטתו, למסקנה שהחקירה התנהלה בצורה לא הוגנת תוך פגיעה בזכויותיו הדיוניות כנחקר, ולכן יש לזכותו בדין. הנאשם טען שמחדלים אלה באים לידי ביטוי באופן הבא:

א. העדר קבלה של הדיסק ממצלמות האבטחה של הכלא על מנת להיווכח להשתלשלות אירועי אותו היום שבו נערך המפגש בינו לבין שולמית ורחמים: אכן מדובר בטענה שלא ניתן להקל בה ראש ואינני פוסל שהיה מקום לעשות זאת, וזאת לא כל שכן לאור העובדה שתיעוד זה נשמר לפרק זמן קצר. עם זאת, לא התרשמתי שיש באי קבלת העתק הדיסק של מצלמות האבטחה של הכלא על ידי היחידה החוקרת, בכדי להוביל לבטלות גרסאותיהם של שולמית ורחמים. כאמור, לא התרשמתי ששניהם רצו ברעתו של הנאשם או שהמציאו סיפור בדים נעדר כל אחיזה במציאות בעת שפנו למשטרה והתלוננו כנגדו בעת שאיים לפגוע בהם, בילדיהם ובנכדיהם. ההתרשמות שלי היא שהמניע שלהם להגשת התלונה הוא מתוך חשש אמיתי שהנאשם יממש את איומיו. דברים אלה מקבלים משנה תוקף לאור בחירתו של הנאשם לשמור על זכות השתיקה בחקירה ולהימנע ממסירת גרסה כלשהי בחקירה.

ב. הנאשם הרחיב בעת חקירתם של יצחק ומרים לגבי אופן ניהול החקירה ועל כך שלא קיבלו מידע משלים על מנת להיווכח לנתק שהיה בינו לבין שולמית ורחמים, עובר למפגש נשוא התלונה שהגישו כנגדו. לטענת הנאשם הדבר ממחיש את טענתו שאין שום סיבה ששולמית ורחמים יבקרו אותו, היינו מדובר מבחינתו במבקרים בלתי רצויים. כפי שצינתי לעיל, גם אם היה סכסוך קודם בין הנאשם לבין שולמית ורחמים, לא התרשמתי שביצוע חקירה מעמיקה לגבי שורשי הסכסוך היה בו בכדי להוביל למסקנה הפוכה מזו שאליה הגעתי, לפיה הנאשם אכן איים על שולמית. הסיבות לסכסוך, בסופו של יום, הן פריפריאליות וחיצוניות לאירוע נשוא כתב האישום. יתר על כן, הנאשם בעצמו טען שהרגיש פגוע מכך ששולמית לא הביאה לו כרטיסי טלכרט וסיגריות לביקור, לא הפקידה לחשבון הקנטינה שלו כספים ולא ביקרה אותו מספיק במקום כליאתו. ללמדך שעל אף הנתק בין הנאשם לשולמית עדיין היו לו ציפיות ממנה כאחות לדאוג לו לביקורים ולציוד ושתושיט ידה לעזרתו באופן כללי.

14. סעיף 192 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא, בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

(ההדגשה לא במקור)

15. כדי לקבוע אם תוכנו של ביטוי עולה כדי איום, כמובנו בסעיף הנ"ל, המבחן הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר במסגרתו בית משפט נדרש לבחון אם יש בדברים כדי להטיל אימה בליבו של אדם רגיל מהיישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (ע"פ 5498/10 פלוני נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (6.4.11) פסקה כד' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין). בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת בחלל ריק כי אם על רקע מערך נסיבותי קונקרטי, שבגדרו ייתן בית משפט דעתו, בין היתר,

לאופן מסירת הביטוי, לאופן שהוא נקלט ולמסר שהיה גלום בו. היסוד העובדתי בעבירת האיומים מתבטא בעצם האיום, בכל דרך שהיא, לפגוע שלא כדין באיזה מהאינטרסים החברתיים שהעבירה נועדה להגן עליהם - שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט - ומחייב את בית משפט לבצע איזון ביניהם לבין חופש הביטוי (ראו רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 96, 109-110 (2006)) (להלן: פסק דין **לם**).

16. המונח "הקנטה" פורש כהרגזה מתגרה ברמה המקבילה להפחדה. לשם קיום היסוד הנפשי די בהוכחת מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום (פסק דין **לם**, עמ' 128; ע"פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.4.12), פסקה 12 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן).

17. במקרה שבפני, דבריו של הנאשם שבכוונתו לפגוע בשולמית, בילדיה ובנכדיה, הם בגדר דברי הפחדה והקנטה כלפי שולמית. הנני קובע כי מתקיים היסוד העובדתי והנפשי לעבירת האיומים. על פי המבחן האובייקטיבי לא יכולה להיות מחלוקת שמדובר בדברי הפחדה כאשר הנאשם מתכוון להפחיד את שולמית וזאת לאור כעסו כלפיה וכלפי שאר בני משפחתו. יוזכר שהנאשם בעצמו ביטא בעדותו בבית המשפט את רגשות הכעס שלו כלפי שולמית ורחמים בהקשרים שונים כגון: המחלוקת על הירושה של הוריו; העדר ביקורים סדירים מטעם בני המשפחה בהיותו אסיר; העדר הכנסת קנטינות; אי הבאה עבורו של כרטיס טלכרט או סיגריות במהלך הביקור; העדר פניה לרשויות שב"ס להוצאתו להלוויה של אחותו מזל ז"ל; עדכוננו לגבי פטירתה של מזל ז"ל באיחור של חמישה חודשים.

18. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ה, 16 מרץ 2015, במעמד הצדדים